

ΜΑΥΡΟΦΟΡΑ

Τῆ Ἑλ. Α.

Μὲ τὴ λυγρὴν μεσοῦλα
Μαυροφόρα τρυφερή.
Πὲς ποῖος σ' ἐπλασε μικροῦλα
Ἄπο διάφανο κερὶ.

Καὶ ρτὴν κόμη σου μὲ τάξι
Πὲς ποῖο χέρι μυστικὸ
Στέμμι' ἀπ' ἄδολο μετάξι
Σοῦ ἔχει πλέξει μαγικό.

Εἶσαι ἔμμορφη μικρὴ μου
Δὲν εἶν ψέμμα, οὔτε ντροπὴ
Καὶ ἀπ' τὰ βάθη ναὶ ἡ ψυχὴ μου
Δὲν δειλιάζει γὰρ ἔς τὸ πῆ.

Ἔχεις μάρτυσα τὴ χάρι,
Γύρω σπέρνεις τὴ χαρά.
Εἶς' ὀλόφωτο φεγγάρι
Ποῦ χρυσώνει τὰ νερά

Ἐλαφρὰ σὰν χρυσαλλίδα
Φεύγεις, χάνεσαι, πετᾷς
Καὶ σκορπίζεις τὴν ἐλπίδα
Σ' ὅσους γύρω σου κυτᾷς.

Κι' ἐγὼ ἔμπρός ἔς τὰ βήματά σου
Δὲν διστάζω γὰρ ἔς τὸ πῶ,
Πῶς ποθοῦσα ὀλόγηρά σου
Ρόδα αἰώνια γὰρ σκορπῶ.

Ζάκυνθος, Αὐγούστος τοῦ 1894.

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ